
Juni

Lyrik af

Kaj Munk

Udgivet i 2018. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Kilde Munk, Kaj. 1949. "Juni", i: *Mindeudgave Digte*, side: 197, København: Nyt Nordisk Forlag Arnold Busck.

Juni

Hvorfor sidder du, Ven,
i Skygge og Skjul
saa hvid som et Lagen,
naar Sommeren kører
frem gennem Dagen
sit Lykkehjul.

„Det Lykkehjul knuser
mit Hjerte blot.
Min hele Rigdom
er nu kun et Salmevers:
Saa i alt for onde Dage
glade vi herfra kan drage
did, hvor der er evig Fred.“

Jeg kender det Vers,
men jeg synes, der ligger
en Svigten i det,
et Forræderi
mod vor Moder Jordan.
Lad mig blive her,
saalænge Sanserne
ikke er stumpet
aldeles af Pine
og Alderdom...
med mindre da Offer
har krævet mig inden.

Men saalænge de hvide
letløvede Birke
i Fuldmaaneskin
spejler et Aandesyns
Skønhed i Aaen;
saalænge som Karse,
Forglemmigej, Engblomme
sammen med alle
de saftige Græsser
vidner, at Han,
der har tilsaaet Engen,
er praktisk og ogsaa
har Skønhedssans;
saalænge som Marken
er Bordet: „Dug, dæk dig!“
Rugstraa, der let
lægger Alen til Væksten,
smaabitte Roer
med Vold gjort alene,
men masende paa
og snart atter et Folk;
saalænge som Heden
(der traver Myren
og bærer – o Trøst!
paa Byrder større
end Bæreren selv!)...
saalænge som Havet...
(der smøger Fru Juni
naturlig dristig
Chemisen af sig
og bader under
syv dybblaa Himle
og lader Solen
og Vinden tørre
sit brune prægtige
Konelegem)...

„Naturen! lad gaa!
Men Utøj paa Jordens
rynkede Hud
er Menneskekravlet.
Dejligt at vide
det evigt bag sig!“

Aah Ven, jeg ved
saa godt som du
om Blod og Uret
og vædskende Løgne,
ved mer end nok.
Men skulde jeg derfor
svigte min Moder
Jorden blot for
at hytte mig selv?
Just i Nedværdigelsen
er der Brug for
Højtid at tro paa.
Aldrig det hæslige
gøre os utro
mod, hvad er skønt!
Kun hvor der syndes,
er Synders Forladelse
mere end Tant.

Danske Skærsommer,
ond var din Vinter.
„Blomster og Fugle,
alt fryser til Døde“,
klagede Kløgt.
Blomsterne bied,
Fuglene tied,
se nu og hør nu,
hvor de Sagtmodige
arvede Jorden.

Broder og Ven,
skriv dit Salmevers om!
Ingen Bøn om at pjække.
Nej.
Lad i nok saa onde Dage
glade os i Leding drage
for, hvad der er evig skønt.